

Prof. dr Braco Kovačević, redovni profesor, naučni savjetnik Evropskog defnologija centra Banja Luka

EVROPSKA I NEEVROPSKA EVROPA

Strateški cilj anglosaksonskog Zapada se, u periodu „hladnog rata“, odnosio na snažno „obuzdavanje“ SSSR-a.

U tom smislu je, a neposredno nakon Drugog svjetskog rata, Winston Čerčil zagovarao bacanje atomske bombe na Sovjetski Savez. Petog marta 1946. godine upotrijebio je izraz *gvozdena zavjesa* kako bi naznačio problem bipolarne podjele Evrope i geografske i ideološke barijere koja je dijelila evropski kontinent. Iako nije bio njegov, ovaj izraz je za mnoge postao „jedan od najčuvenijih“ u XX vijeku. Rekao je: „Od Šćećina na Baltičkom moru, do Trsta na Jadranskom moru na kontinent se spustila *željezna zavjesa*. S onu stranu te linije nalaze se svi glavni gradovi starih država centralne i istočne Evrope, Varšava, Berlin, Prag, Beč, Budimpešta, Beograd, Bukurešt i Sofija; svi ovi poznati gradovi, kao i ljudi koji žive u njihovoj blizini nalaze se u sovjetskoj sferi, kako je ja moram nazvati, i svi su oni, na ovaj ili onaj način, potčinjeni ne samo sovjetskom uticaju već i veoma velikoj, a u nekim slučajevima i sve oštrijoj kontroli iz Moskve... Danas se svaki narod, ma gdje živio, nalazi između sumraka i svitanja“.

Sasvim „bezazleni“ izrazi i metafore, kao što su „željezna zavjesa“, „sumrak i svitanje“, „svjetlo“ i „tama“, u sebi i sa sobom nose veoma značajne kulturološke, ideološke, političke i geopolitičke implikacije. One znače ne samo postojanje „zavjese“ koja odvaja „sumrak“ od „svitanja“, „tamu“ od „svjetlosti“, već i odvojenost „demokratske“ i „liberalne“ Evrope od socijalističkog Sovjetskog Saveza kao totalitarne države, „carstva zla“, „sumraka“ i „tame“. Tako je Evropa i do naših današnjih dana ostala podijeljena i nejedinstvena.

Evropa!?

Riječ i pojam *Evropa* se ne mogu jednostavno i precizno odrediti. Za različite „aktere“ ona ima i različita značenja. Tako, za gospodare kapitala „Evropa“ znači slobodu investicija i transfer profita, za sindikaliste što je moguće prostraniju i širu solidarnost, za kulturne stvaraoce slobodu bez granica, za hrišćansko-demokratske kao i zelene političare na Zapadu mogućnost da se napravi karijera na ljestvici džet-seta, dok je za mnoge ljude na Istoku samo puka čežnja. Jedna takva „Evropa“ je korisna samo za one koji imaju *moć definicije* nad ovim pojmom i snagu da je pretvore u realnost.

Kao što je sam pojam *Evrope* „maglovit“, tako je „maglovito“ i formiranje Evropske Unije (EU) čije se formiranje temeljilo na značajnim greškama.

Francuski teoretičar Alen de Benoa sasvim dobro ističe da je od samog početka izgradnje Evropske Unije napravljeno nekoliko suštinskih grešaka:

1. njena izgradnja je *započeta od ekonomije i trgovine* a ne od politike i kulture misleći da će ekonomsko ujedinjenje samo po sebi dovesti do političkog ujedinjenja, ali to se „očigledno nikada nije desilo“;
2. Evropska Unija se *stvarala od vrha* (Briselske komisije) a ne od „baze“, odnosno „odozdo“, a „u skladu sa principom subvencionisanja, ili principom dovoljne kompetentnosti“;
3. preferiralo se *ubrzano proširenje* na zemlje koje uopšte nisu dovoljno pripremljene;
4. formiranje EU se odvijalo *bez konsultacija naroda*, a i onda kada je rijetko to učinjeno, kao u slučaju famoznog referenduma o Mاستrihtu, „brutalno se ignorisalo narodno mišljenje“, i
5. nikada se nije donijela „jasna odluka o granicama „Evrope“, niti „o ciljevima evropskih integracija“.

Kada se u obzir uzme činjenica nedemokratskog nastanka Evropske Unije, nije iznenađujući stav njemačke političarke Analene Berбок koja je izjavila da je ne interesuju glasači te, tako, svjesno žrtvuje interese glasača izvannjemačkim interesima. Naravno, ne shvatljivo je da jedan visoko pozicionirani njemački političar tako izjavi u situaciji kada njemačka industrija (inače u velikoj mjeri bila zavisna od jeftinih ruskih energenata) počinje oskudijevati u resursima koji su bili dobra osnova burnog razvoja njemačke industrije, u situaciji kada se povećava inflacija, kada hrana, energenti i usluge poskupljuju, kada pada životni standard, a znatno povećava stopa nezaposlenosti. Tako se produkuje i generira državni rat protiv sopstvenog naroda.

Osim toga, u nepovoljnoj situaciji za sopstvenu ekonomiju, Njemačka učestvuje u donošenju bezbrojnih sankcija Rusiji koje izazivaju *efekat bumeranga* jer će morati nabavljati po nekoliko puta skuplje energente na drugim mjestima. Pod pritiskom Sjedinjenih Američkih Država, a s ciljem da se uništi ekonomski, finansijski i politički sistem Rusije, njemačka ekonomija će, kao i ekonomija drugih zemalja Zapada, stradati od sopstvenih sankcija. Paradoksalno i neočekivano, sankcije su omogućile porast proizvodnje i BDP-a Rusije, a njihov pad u zemljama Evrope.

Još jedan momenat je bitan za razumijevanje odnosa Evrope prema Rusiji, a on se odnosi na izraziti maniheistički i rasistički stav i osjećaj superiornosti koji često izražavaju evropski intelektualci i političari.

Svojevremeno je francuski predsjednik Žak Širak u svom ne shvatljivom, frenetičnom i evroglorifikacijskom mesijanskom zanosu rekao da Evropa ne može samo biti „zajednica interesa“, nego i „zajednica vrijednosti i načela“. I dodaje da je „*Evropska Evropa* ponosna na svoju dugu prošlost i nezavisnost. Evropa koja na međunarodnoj sceni šalje poruke mira, dijaloga i tolerancije“.

Dakle, za Širaka postoji „Evropska Evropa“ i, naravno, shodno tome, „neevropska Evropa“ kao *rest of the Europe* („ostatak Evrope“). Ova „Evropska

Evropa“ je, kako Širak ističe, „nezavisna“ i kao takva širi poruke „mira, dijaloga i tolerancije“.

Zašto je onda „tolerantna“ Evropa u pandemiji korona virusa KOVID-19 potpuno suspendovala vladavinu prava uvođenjem vanrednog stanja? U pandemiji je retrogradna Evropa pokazala svoje „pravo lice“ pohlepne i nedemokratske vještačke tvorevine. Upravo zbog njene izrazito birokratske i rigidno centralizovane organizovanosti, te zbog terorisanja država i naroda, uvođenja suludih mjera kontrole i maltertiranja ljudi, zbog besmislenog, ali sasvim razumljivog imperativnog postupka nametanja korištenja neprovjerenih vakcina (u skladu sa neomaltuzijanskim genocidnim konceptom „zlatne milirade“), zbog učešća u bestijalnim ratovima, „obojenim revolucijama“ i „humanitarnim intervencijama“ (posebno nad SR Jugoslavijom), rušenju međunarodnog prava, globalističkom nastojanju učvršćenja unipolarnog totalitarnog svijeta Zapada, itd. Zbog podaničkog odnosa prema Sjedinjenim Američkim Državama, kao i zbog čitavog niza drugih bitnih razloga, Evropa neće biti u mogućnosti da opstane.

Ako je „tolerantna“ i zainteresovana za „toleranciju“ i „mir“, zašto je Evropa učestvovala u bombardovanju SR Jugoslavije 1999, koju je i Širak podržao? Osim toga, kada ističe sintagmu „Evropska Evropa“, znači li to da postoji i „Neevropska Evropa“, i ko njoj pripada – Rusi, Srbi, dio Balkana prema kojima Evropa ima tradicionalno odbojan i rasistički stav?

Međutim, Evropska Unija nije „Evropska“ jer nije nezavisna, već je američki projekat koji bi se trebao suprotstavljati Rusiji. Istorija nam i pokazuje da je Evropa stalni belicistički prostor ratovanja i nedostatka dijaloga i tolerancije. A, i za Žaka Širaka se ne bi moglo reći da je čovjek dijaloga i tolerancije. Barem nas na taj sasvim jasan zaključak upravo navodi njegov mizantropski srbofobični i pravoslavofobični stav iskazan u povodu vandalske „humanitarne intervencije“ na SR Jugoslaviju, kada je rekao: „Srbi su narod bez zakona i bez vjere, narod razbojnika i terorista“.

Kao „američki projekat“, „američki satelit“ i „trabant“, Evropa nikako nije samostalna u donošenju političkih i geopolitičkih odluka. Evropa ništa nije drugo nego „američki vazal“ i „trabant“, a Sjedinjene Američke Države su te koje upravljaju evropskim državama i uspješno eksploatišu Evropu; one su ekonomski i politički okupirale Evropu, a taj proces je snažno započeo Maršalovim planom poslije Drugog svjetskog rata.

Geopolitika Sjedinjenih Američkih Država nastoji da svojom neprikosnovenom dominacijom potkopa socijalno tržišne sisteme Zapadne Evrope. Uz pokušaj da se oslabi ekonomski razvoj Rusije, paralelno je išao i proces slabljenja njemačke i evropske privrede kako bi se spasila ekonomija Sjedinjenih Država.

Evropa uvodi sankcije Rusiji na izvoz nafte, a kupuje tu istu naftu preko država-posrednika (npr. Velika Britanija uvozi rusku naftu iz Belgije i Holandije) što je, naravno, dovelo do povećanja cijena, pada proizvodnje,

inflacije i pada životnog standarda. Evropska Unija uvodi Rusiji sankcije, a oružje dostavlja Ukrajini (gotovo na isti način na koji je to radila u ratu u bivšoj Bosni i Hercegovini kroz „operaciju padobran“). Ali, uvođenje sankcija Rusiji od strane EU je dovelo do *efekta bumeranga* – pada industrijskog razvoja članica EU. Prije sukoba u Ukrajini su njemačka tehnologija i ruske jeftine sirovine i energija predstavljali sigurnu pretpostavku ekonomskog i socijalnog razvoja i uspjeha ali, nakon sankcija je *efekat bumeranga* doveo u pitanje sigurni i ubrzani industrijski i ekonomski razvoj Njemačke i Evropske Unije.

To neracionalno, stupidno i suicidalno djelovanje Evrope prema sebi sasvim je razumljivo jer Evropa nije autonomna u odlučivanju, ona je satelit prekookeanskog „Velikog brata“. Evropska Unija je veliki gubitnik civilizacijskog sukoba između Zapada i Istoka. Otuda, i protesti od Lisabona do Berlina koji pokazuju probleme koje stvaraju otuđene vladajuće političke i korporativne oligarhije u Evropi. Brojni su protesti u Njemačkoj, Holandiji, Francuskoj, Belgiji, Španiji, a za demonstracije na Zapadu zbog ekonomske i socijalne krize i pada životnog standarda Zapad, u orvelijanskom stilu, optužuje Rusiju...